

men Larsen, og mine børn skulle ikke hedde Langballe, men Jespersen.

Det er sådan til at grine lidt ad, men det er jo også udtryk for, at når man først har sluppet en tradition, så kan man ikke rulle tilbage og gribe den, så er den sluppet.

Kunne ministeren forestille sig, at det er den ulykke, man er i færd med at forvolde nu, at man slipper den tradition, at man er bundet til et ganske bestemt efternavn, og dermed skaber et kaos, der bestemt ikke er efter Edmund Burkes parole om at forandre for at bevare, og at vi i fremtiden må sige, at sket er sket, og at det ikke lader sig ændre?

Kl. 19.40

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu er der jo, vil jeg sige, i andre nordiske lande fortsat, og sådan var det jo tidligere i Danmark, en tradition for netop at knytte et søn eller datter bag et navn, således at det afspejler, hvem man er søn eller datter af. Det er da imødekommelse af en nordisk navngivningstradition, men jeg har ikke nogen forventning om, at det er noget, som man i Danmark sådan i almindelighed vil benytte sig af. Jeg tror, at det vil høre til sjældenhederne, at nogle vil benytte sig af muligheden.

Derfor tror jeg heller ikke, at vi vil se en udvikling, der på det grundlag udvasker mulighederne for at følge slægten gennem at følge navnet fra generation til generation. Det tror jeg alligevel vil stå fast.

Formanden:

Hr. Søren Krarup. Nej. Undskyld! Hr. Jesper Langballe for endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg takker for svaret. Men den anden del af mit spørgsmål kunne jeg egentlig godt tænke mig at afæske ministeren svar på.

Sådan noget som det med patronymer kan vi vist godt se, at man ikke kan genoplive. Det vil virke fuldstændig museumsagtigt, hvis vi gør det, og det er udtryk for, hvad der sker, når man afbryder en levende tradition.

Kunne ministeren ikke forestille sig, at man om 50 år eller 100 år ville sige, at det virkelig var en ulykke, da man afskaffede markeringen af den faste slægtssammenhæng i efternavnene, afskaffede enhver form for navnesammenhæng og

bare sagde, at det var noget, enhver kunne vælge frit?

Her vil man så også afbryde en tradition, som man ikke i fremtiden vil kunne gå tilbage og hente op i nutiden.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg må jo sige, at det jo ikke er sådan, at det i dag ikke er muligt at skifte navn. Det er bare vanskeliggere. Der er ikke så mange navne, man kan vælge imellem, havde jeg nær sagt, i dag, men man har jo mulighed for også i dag at skifte efternavn, hvis man af en eller anden grund ønsker det.

Så den fare, man kunne se i, at traditionen for, at navnet følger slægten fra generation til generation, forsvinder, fordi folk i stigende grad ønsker at vælge et andet efternavn, end de har, tror jeg ikke er så stor, fordi vi snarere her giver mulighed for, at de, som har et ønske om et andet navn, kan finde et, der passer til den identitet, den slægt, den familie, den helhed, som de indgår i. Men jeg har svært ved at se, at det vil betyde, at flere i og for sig ønsker at fravige et slægtsnavn, som de er født til.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg synes, det er en ganske interessant debat, også fordi den er så dybt principiel. Men det er jo egentlig også en debat, der handler om, hvad det er at være konservativ, og det er jo altså tankevækkende, at det er en konservativ familieminister, der fremsætter dette lovforslag om ny navnelov, som efter min mening faktisk betyder en reel ophævelse af navnets betydning og virkelighed.

Nu nævner familieministeren Edmund Burke, som jo altså var konservatismens fader, der ville forandre for at bevare. Edmund Burkes hovedværk, »Tanker om Den Franske Revolution«, er jo rettet mod den franske revolution og det, som han især gør til sit angrebepunkt, er de menneskerettigheder, som den franske revolution bygger på.

Det, vi oplever her, er efter min mening at gøre menneskerettigheder gældende som den højeste sandhed, og deri ligger, som også ministeren har sagt, at det skal være let at ændre sin identitet, det skal være let at knytte bånd. At være konservativ er at respektere de bånd, der er knyttet, og som man selv er bundet af.